

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2924/2024
14.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Драгане Маринковић, Зорице Булајић, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „ВОЈВОДИНА“ д.о.о. Ново Милошево, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима садржаног у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 949/24 од 19.06.2024. године, у седници одржаној 14.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима садржаног у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 949/24 од 19.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима садржаног у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 949/24 од 19.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 351/23 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за одбацивање тужбе тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за утврђење да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба члана II тачка д) и члана III Уговора о вансудском поравнању број ...-.../... од 09.01.2007. године, закљученог између тужиоца и правног претходника туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 65.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 949/24 од 19.06.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 351/2023 од 28.02.2024. године, тако што је утврђено да су апсолутно ништаве и без правног дејства одредбе члана II тачка д) и члана III Уговора о вансудском поравнању број ...-.../... од 09.01.2007. године, закљученог између тужиоца и правног претходника туженог. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка и одбијен захтев туженог да се обавезе

тужилац да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 65.750,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате, а обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 30.800,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.400,00 динара, у року од 8 дана. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

На основу одредбе члана 420. став 6. истог ЗПП, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији ревидента. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога ревизија може се да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2) ЗПП, јер је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странке.

Следом изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић